

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **G. F. E.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, advokátem AK Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9. 2012, č.j. OAM-242/ZA-ZA12-P12-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Víta Biolka se určuje částkou 3.120,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999

Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, neboť ho trápí skutečné obavy z návratu do země původu a správní orgán se nedostatečně zabýval ohrožením, kterému může být v případě svého návratu do Etiopie vystaven, a to možnému pronásledování, zatčení a dokonce i věznění z důvodu členství v zakázané politické straně OLF a také kvůli své etnické příslušnosti Oromo. Tyto skutečnosti v něm vzbuzují odůvodněné obavy o jeho vlastní život a bezpečí. Připustil, že dle dostupných materiálů by mu nic takového hrozit nemělo, ale skutečnost je naprosto odlišná, své obavy proto považuje za důvodné. V důvodech skutkových odkázal na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, žalobce namítal porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen správní řád). Poukázal na to, že je ze strany etiopských státních orgánů hledán a pronásledován kvůli své etnické příslušnosti Oromo a členství v politické straně OLF, je proto přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dle jeho názoru řádně nezhodnotil a neuvedl, které konkrétní skutečnosti ze zpráv shromážděných v průběhu správního řízení považuje za relevantní pro své rozhodnutí, když pouze obecně uzavřel, že nelze jeho celkovou výpověď mít za věrohodnou. Namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, sice uvádí, jaké podklady pro rozhodnutí shromáždil, ale neuvádí, o které z nich rozhodnutí opírá, když v závěru shrnuje, že rozhodl pouze na základě osobních pohovorů se žalobcem. Rovněž nesouhlasí s neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť se obává, že mu po návratu do vlasti hrozí pronásledování, uvěznění a jiné nelidské chování, kterým již žalobce před svým útekem z vlasti trpěl. Je proto zřejmé, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokoly o pohovorech, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce ve svých výpovědích navozoval situaci, kdy uváděl, že Oromové jsou v Etiopii diskriminováni, že je jim znemožněno pracovat, studovat, většina Oromů je ve vězení, v podmínce nebo jsou pronásledováni. Žalobce však sám vypověděl, že se narodil v oromské oblasti, bez potíží studoval, pracoval ve svém oboru a sportoval. Jakékoli omezení jeho pohybu považuje správní orgán za smyšlené, neboť pronásledovaná osoba by těžko dostala cestovní doklad a bez potíží vycestovala z vlasti. Žalovaný dále uvedl, že Oromové jsou nejsilněji zastoupeným etnikem ve Sněmovně federace, horní komoře parlamentu, mají zastoupení na úrovni státních ministrů a mohou bez potíží pracovat a studovat. Odkázal na informace poskytnuté zastupitelským úřadem ČR v Addis Abeba, z nichž

je zřejmé, že žalobce se živil jako sportovec a má čistý trestní rejstřík. Jakákoliv újma kvůli etnické příslušnosti mu nehrozí. K tvrzení žalobce, že byl členem strany OLF (Oromo Liberation Front), žalovaný s odkazem na Informaci MZV č.j. 100937/2012-LPTP ze dne 16. 5. 2012 uvedl, že OLF není legitimní stranou, naopak byla etiopským parlamentem v červnu 2011 prohlášena za teroristickou organizaci, v minulosti byla spojována s řadou teroristických útoků. V Etiopii platí tzv. Protiteroristický zákon, na jehož základě hrozí za členství v teroristické organizaci vysoké tresty. Žalovaný považuje za nevěrohodné doklady doložené žalobcem, jež mají prokazovat jeho uvěznění a členskou příslušnost k OLF. Žalovaný shrnul, že lze jen těžko uvěřit tomu, že byl žalobce uvězněn, přitom má čistý rejstřík, navíc by měl být propuštěn, jako člen teroristické organizace, aby pak bez potíží mohl vycestovat, když teroristům (OLF) hrozí vysoké tresty. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 25. 8. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR v níž uvedl, že je národnosti Orom, vyznává křesťanství. V letech 2005 -2007 byl členem politické strany Unie pro demokracii- Keneget for unity Democracy a od roku 2010 je členem OLF. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Živil se jako elektrikář a profesionální sportovec. Vlast opustil v červnu 2011 letecky. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že mu to doporučila jeho strana OLF, do níž vstoupil na přání otce, který byl členem strany Keneget a již zemřel (byl zatčen a umučen). Pro stranu OLF pracoval jako nosič informací a dokumentů. V roce 2010 byl zatčen a tři měsíce vězněn. Na přelomu let 2010/2011 dostal od OLF dopis, že stát o něm má všechny informace, že ho již nebudou chránit a že má odcestovat. Potíže měla i jeho matka, po níž policie chtěla, aby sdělila místa pobytu žalobce a jeho bratra. Chtěl by zůstat kdekoli v bezpečí a normálně žít. Do vlasti se vrátit nechce, má strach o svůj život, obává se zatčení. Po svém příjezdu do ČR vycestoval do Německa, odkud byl vrácen do ČR v rámci dublinského řízení. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že ve vlasti vykonával politickou činnost pro politickou stranu Sdružení jednoty a demokracie a poté pro OLF, jeho aktivity byly odhaleny a byl pronásledován vládou. Jeho otec byl rovněž členem obou stran, za svoji činnost byl zatčen a uvězněn na dva roky, následkem toho zemřel. Ze stejných důvodů musel jeho starší bratr opustit Etiopii. Žalobce byl zatčen, po třech měsících byl s pomocí vlivných lidí osvobozen a byly mu připraveny podmínky pro útěk z vlasti do zahraničí.

Žalovaný zjistil, že žalobci bylo uděleno dlouhodobé vízum k pobytu na území ČR a následně zajistil jeho cestovní doklad, platný do 4.1. 2015.

Při pohovoru provedeném dne 6. 9. 2011 žalobce popsal svůj život ve vlasti.

Vystudoval střední a vyšší školu (v roce 2006). Po studiích pracoval asi jeden rok jako elektrikář-technik ve stavební firmě. Do roku 2010 sportoval, věnoval se atletice, běhu na 1500 a 5000 metrů. Svou vlast nikdy nereprezentoval. Živila ho politická strana, u níž působil. Vlast opustil v červnu 2011, protože celá jeho rodina je sledována vládou. Jeho otec byl vlivný politik, všichni byli vězněni. Když vyšlo najevo, že je členem OLF, byl v nebezpečí, byl mu doporučen odjezd z vlasti. Ke straně OLF uvedl, že byla v roce 1993 zakázána a od té doby se neúčastní voleb. Všichni vůdci OLF žijí v zahraničí, hlavního představitele strany nezná. Pracoval pro stranu za peníze, šířil materiály strany, vysvětloval její program, a to především Oromům. Jednou byl chycen, když převážel materiály strany, neví o jaké letáky se jednalo. V září 2010 byl zadržen a na tři měsíce uvězněn, byl obviněn z propagace nepovolené strany. Propuštěn byl na kauci a měl zůstat v dosahu, ale schovával se a nedostavil se na předvolání na policejní stanici, která mu chodila na jeho adresu. Člověk, který za něho zaplatil kauci mu sdělil, že pokud se dostaví na policii, tak mu již nepomůže. Tento člověk má u sebe i doklad o tom, že žalobce byl propuštěn na kauci a jeho členskou průkazku strany OLF, kterou následně popsal včetně postupu při registraci. Ke své činnosti pro stranu sdělil, že aktivně nevystupoval, vyhledával potencionální členy strany a tajně je seznamoval s programem OLF (nesouhlas se současnou vládou, rozšíření demokracie, osvobodit Oromy a používání oromského jazyka v částech, kde žijí). Do OLF vstoupil proto, že jeho otec byl členem strany Keneget a byl vězněn, chtěl být také členem opoziční strany a bojovat proti vládě. Ke svým potížím uvedl, že mu nebylo umožněno zúčastnit se olympijských her, na které se kvalifikoval, v roce 2007 byl vyloučen z klubu a nemohl závodit v zahraničí. K opuštění vlasti uvedl, že s vydáním pasu neměl žádné potíže a měl ho již před svým uvězněním. S dokumenty mu pomohl jistý agent, který posílá sportovce do zahraničí a žalobce poslal do ČR. Žalobce měl od klubu potvrzení, že má sportovat v ČR, s tím se dostavil na Velvyslanectví ČR v Addis Abeba. Agent ho poté zavolal k vyzvednutí víza, stejně s ním si takto vízum vyřizovali i další atleti, tři se dostali do ČR. Vlast opustil letecky bez potíží, odletěl do Frankfurtu nad Mohanem a dalším letedlem do Prahy, kde čekal majitel klubu. V ČR trénoval v klubu v Mladé Boleslavi. Odjel s týmem na závody do Švýcarska, kde běžel 5000 metrů, po závodech se vrátili do ČR. K dotazu správního orgánu, jak se žalobce dostal do Německa uvedl, že pěšky. Měl zdravotní potíže se zády, majitel klubu mu řekl, aby vyhledal lékaře a vrátil se do vlasti, což nechtěl. Nevěděl, co má dělat, odešel do Německa proto, že tam má příbuznou. Jeho cestovní doklad (i dalších sportovců) měl majitel klubu, bylo mu vyhrožováno, že se nemůže pohybovat bez pasu. V případě návratu do vlasti se obává uvěznění, když pobýval v ČR, byla uvězněna jeho matka. Po příletu do ČR ihned o mezinárodní ochranu nežádal, myslel si, že za rok se vše nějak vyřeší. Požádal poté, co mu majitel klubu vyhrožoval, že ho vrátí do Etiopie.

Při doplňujícím pohovoru dne 29.2. 2012 žalobce uvedl, že vlast opustil v září 2011 kvůli potížím z politických důvodů, které měl od roku 2005. Jeho otec byl po roce 2005 zatčen kvůli svému členství v opoziční politické straně Keneget a žalobce byl do toho zamotán. Žalobce byl nejdříve členem strany Keneget a od roku 2009 je členem OLF. K vlastním potížím uvedl, že byl od 10. září 2010 asi tři měsíce vězněn, byl zadržen při propagaci materiálů strany OLF. Jedná se o nepovolenou stranu, byl

běžným členem, distribuoval propagační materiály strany a sháněl nové členy, činnost vykonával tajně, proto byl zatčen. Sdělil své důvody, proč do strany vstoupil (strana Keneget byla legální, ale začala se rozpadat, byla pod tlakem vlády a nedokázala nic udělat, zatímco OLF je nelegální, funguje tajně, je ozbrojená, jedinou možností je bojovat a svrhnout vládu). Dále uvedl, že vláda nejvíce vykořisťuje a pronásleduje Oromy, jsou pod tlakem, i když jsou nejpočetnějším etnikem v Etiopii, žijí převážně ve střední a jižní části země. Všechny administrativní funkce zastávají lidé z vládnoucího etnika Tigrej. K potížím kvůli své oromské národnosti uvedl, že nemohl studovat, nemohl získat práci, on i jeho otec byli kvůli tomu vězněni. Na protest se rozhodl odejít, protože se nemohl dostat nikam do školy ani do práce. Hovoří v obecné rovině, jeho problém se týkal sportu. V letech 2008 a 2009 měl velký úspěch v atletice, ale nemohl sportovat, protože byl členem strany Keneget a OLF. Po roce 2009 mu zakázala sportovat Etiopská fotbalová federace, byl omezen ve svém pohybu, což spočívalo v tom, že nebyl vybírán na šampionáty (pokud žádal, tak neprošel) a dále v tom, že po svém zatčení se skrýval. Vězněn byl v září 2010, propuštěn byl za pomoci přítele svého otce, který zaplatil finanční poplatek, nejednalo se o kauci. Skrýval se, matka mu řekla, že se na něho vyptávali v místě bydliště. Po svém propuštění se nedostal do žádného kontaktu se státními orgány. Dále zopakoval, že vystudoval odbornou školu, má diplom v oboru elektrotechnickém, po ukončení studií v roce 2006 se živil ve svém oboru a měl příjmy ze sportu (do svého zatčení). Závodil za klub, který patří výchovnému domu mládeže, což je největší klub a dává šanci mladým, za jiný klub nezávodil. Popřel, že by závodil za klub Federálních věznic Etiopie. Vlast se rozhodl opustit po svém propuštění z vězení na doporučení otcova kamaráda. Dokumenty k odjezdu z vlasti mu zajistil jistý člověk, který mu poradil, aby jel sportovat do zahraničí. Cestovní doklad měl ještě z doby před svým zatčením. Objasnil, že ač byl Orom, tak aby dostal pas, uvedl amharskou národnost, a to i z bezpečnostních důvodů. České vízum obdržel na Velvyslanectví ČR v Addis Abeba, kde předložil potvrzení z klubu z ČR, kde měl závodit. Správní orgán žalobce upozornil na rozpory ve svých výpovědích, když v pohovoru na ambasádě uvedl, že je profesionální sportovec a závodí za klub Federálních věznic Etiopie. Podle žalobce došlo zřejmě k nedorozumění, závodil za uvedený klub. Při vycestování z vlasti neměl žádné potíže, k pobytu v ČR měl vyřízeno půlroční vízum. Protože by se po uplynutí této doby musel vrátit do vlasti, požádal o mezinárodní ochranu, ihned po přiletu tak neučinil, neboť nevěděl, jak se to dělá. Rovněž nevěděl, že si vízum může prodloužit, klub mu neplatil, proto s ním přestal spolupracovat. Ke svému útěku do Německa vysvětlil, že tak učinil proto, že se bál vrácení do vlasti. Materiály, které doložil v průběhu správního řízení, mu poslala z Etiopie sestra. Doklad o propuštění z vězení obdržel, když ho propustili, měl ho u sebe, ostatní materiály mu zařídil kolega. Souzen nikdy nebyl, jeho propuštění zařídil kamarád jeho otce, trval na tom i poté, co mu bylo správním orgánem předestřeno, že v předmětném dokladu o jeho propuštění je uvedeno, že byl propuštěn na základě soudem určené kauce. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, trénuje v Praze (jméno klubu si nepamatuje), ale protože nemá doklady, nemůže závodit. Zopakoval, že v případě návratu se obává uvěznění, většina Oromů je ve vězení nebo v podmínce, jsou pronásledováni.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výpovědí žalobce, jím předložených dokumentů a informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Etiopii, konkrétně se jedná o Informaci MZV č.j. 100937/2012-LPTP ze dne 16. 5. 2012, výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 a 2012-Etiopie a aktuální informace databáze ČTK – Etiopie. Žalobce se s uvedenými informacemi seznámil.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě žalobcem poskytnutých výpovědí, doložených dokumentů (které mají dokládat jeho uvěznění a členství ve straně OLF) a na pozadí objektivních informací o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu

se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce ke své politické činnosti uváděl příslušnost nejdříve k legální opoziční straně Keneget, spočívající v distribuci letáku a propagaci strany, kde neměl žádné potíže. S touto stranou nebyl spokojen, proto později vstoupil do strany OLF, která vyznává násilné pojetí demokracie – svržení vlády ozbrojeným bojem, což žalobce schvaluje. Pro stranu pracoval tajně při distribuci letáků, propagaci strany a získávání nových členů. V jednom případě byl při převozu materiálů strany zadržen, na tři měsíce uvězněn a propuštěn na základě kauce. Doložil výpisem z rejstříku trestů, že tam nemá žádný záznam. Žalovaný na základě informací o zemi původu (podrobněji viz strana 6 napadeného rozhodnutí) zjistil, že OLF není legitimní politickou stranou (od června 1992) a v červnu 2011 byla etiopským parlamentem prohlášena za teroristickou organizaci. Podle etiopského tzv. Protiteroristického zákona hrozí za členství v teroristické organizaci vysoké tresty. V daném případě byl žalobce z vězení propuštěn na základě kauce, vlastnil cestovní doklad, bez potíží získal vízum k vycestování do zahraničí a vlast opustil legálně, letecky bez jakýchkoliv potíží. Žalovaný se rovněž zabýval žalobcem předloženými dokumenty s učiněným závěrem, že působí účelově jako příprava na emigraci. Nikoli nepodstatnou skutečností je i to, že žalobce v žádosti o vízum na Zastupitelském úřadu ČR v Addis Abeba uvedl, že je profesionální sportovec a závodí za Federální klub věznic Etiopie (v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 2. 2012 pak uvedl jiné skutečnosti a příslušnost k Federálnímu klubu věznic popřel) a předložil potvrzení od sportovního klubu z ČR, za který má v ČR sportovat. Žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po svém příletu do ČR, ale až poté, co se sportovní klub rozhodl poslat ho na léčení do vlasti, žalobce do odmítl a nelegálně opustil území ČR, byl zadržen v Německu a vrácen zpět do ČR na základě readmisních dohod. Na základě těchto skutečností nelze dle názoru soudu dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce uváděl, že je národnosti Orom a obecně hovořil o problémech Oromů v Etiopii, jimž není umožněno studovat, pracovat, jsou pronásledováni a většina z nich je ve vězení nebo v podmínce. To však nebyl případ žalobce. Jak sám vypověděl, vystudoval střední a vyšší odbornou školu, po studiích získal práci a rok pracoval ve vystudovaném oboru. Rovněž sportoval a dále se živil jako profesionální sportovec. Coby sportovec rovněž obdržel vízum k vycestování do zahraničí za účelem sportu a bez potíží a legálně vycestoval, aniž by se mu v tom snažily etiopské státní orgány zabránit. Tyto skutečnosti nesvědčí o pronásledování jeho osoby. Správní orgán se na straně 7 napadeného rozhodnutí podrobněji zabýval situací a postavením Oromů v Etiopii (tvoří cca 35% populace) na základě výše citovaných informací se zjištěním, že Oromové jsou nejsilněji zastoupeným etnikem ve Sněmovně federace, mají zastoupení na úrovni státních ministrů a mohou pracovat i studovat. Část Oromů je pronásledována obdobě jako příslušníci jiných etnik, týká se to především politických oponentů vládní strany EPRDF a osob s nacionalistickými a separatistickými sklony. Po posouzení případu žalobce lze dospět k závěru, že jeho obava z pronásledování kvůli etnické příslušnosti je nedůvodná. Soud na tomto místě

odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy „bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005-51, rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003, dostupné www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutů měl žalobce možnost využít, v daném případě požádat si o prodloužení víza za účelem sportu. Soud vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR jako účelovou s cílem získat na jejím území legalizaci svého pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti podřaditelné pod důvody hodné zvláštního zřetele. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do

státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žaloba pouze obecně namítá nesprávnost postupu žalovaného při posuzování důvodů k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu bez konkrétního sdělení v čem žalobce spatřuje pro sebe hrozbu nebezpečí vážné újmy. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: „*Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem*

případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta podle jím zaslaného vyúčtování za dva úkony právní služby po 1.000,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, doplnění žaloby) podle ust. § 10 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, 20% DPH 520,-Kč, celkem tedy 3.120,-Kč. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. července 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně